

Full diocesà

1 de gener del 2023

p4 i p5 — Sacerdotessa del seus fills, article de la causa Torras i Bages

p7 —El Papa parla de Catalunya en una entrevista

Ningú no pot salvar-se sol

És el lema del missatge del Sant Pare per a la 56a Jornada Mundial de la Pau, que se celebra avui, 1 de gener.

El missatge planteja la necessitat de respondre a reptes socials, després de la pandèmia del covid i el flagell de la guerra que martiritza Ucraïna, que no sols ha portat víctimes als afectats directament, sinó que està deixant efectes col·laterals per a la humanitat sencera.

Francesc afirma: «Encara que els esdeveniments de la nostra existència semblin tan tràgics i ens sentim empesos al túnel fosc i difícil de la injustícia i el sofriment, som cridats a mantenir el cor obert a l'esperança, confiant en Déu.» I fa una invitació a «no tancar-nos en la por, el dolor o la resignació, a no cedir a la distracció, a no desanimar-nos, ans a ser com sentinel·les capaços de vetllar i distingir les primeres llums de l'alba, especialment en les hores més fosques».

El Sant Pare enumera una sèrie d'accions: reprendre la qüestió de garantir la sanitat pública per a tothom; promoure ac-

cions de pau per a posar fi als conflictes i guerres que continuen generant víctimes i pobresa; cuidar de manera conjunta la nostra casa comuna i aplicar mesures clares i eficaces per a fer front al canvi climàtic; lluitar contra el virus de la desigualtat i garantir l'alimentació i un treball digne per a tots, fent costat als qui ni tan sols tenen un salari mínim i travessen grans dificultats.

«L'escàndol dels pobles famolencs ens dol. Hem de desenvolupar, amb polítiques adequades, l'acolliment i la integració, especialment dels migrants i dels qui viuen com descartats en les nostres societats», agrega Francesc.

El seu missatge conclou convidant a caminar junts, aprenent de les lliçons que deixa la història. També ofereix una salutació de felicitat any nou als caps d'Estat i de govern, als directors de les organitzacions internacionals, als líders de les diferents religions i a tots els homes i dones de bona voluntat, exhortant-los a construir, dia a dia, com artesans, la pau.

«Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi»

Santa Maria Mare de Déu / Cicle A

Lectura del llibre dels Nombres

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Digues a Aharon i als seus fills: "Beneïu el poble d'Israel amb aquestes paraules: 'Que el Senyor et beneeixi i et guardi, que el Senyor et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu; que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau.'" Així interposaran el meu nom a favor del poble d'Israel, i jo el beneiré.»
(6,22-27)

Salm responsorial

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi.
[66]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, quan el temps arribà a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, per rescatar els qui vivien sota la Llei, perquè obtinguéssim ja la condició de fills. I la prova que som fills de Déu és que l'Esperit del seu Fill que ell ha enviat crida en els nostres cors: «Abbà, Pare!» Per tant, ja no ets esclau, sinó fill; i si ets fill, també ets hereu, per gràcia de Déu.
(4,4-7)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, els pastors anaren a Bet-Lèhem i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. Havent-ho vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant, i tothom qui ho sentia es meravellava del que deien els pastors. Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava.

Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit; tot van trobar-ho com els ho havien anunciat.

Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidar-lo; li posaren el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare.
(2,16-21)

«Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidar-lo; li posaren el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare»

Festes mòbils 2023

Dimecres de Cendra - 22 de febrer
Diumenge de Rams - 2 d'abril
Pasqua de Resurrecció - 9 d'abril
Ascensió del Senyor - 21 de maig
Pasqua de Pentecosta - 28 de maig
Corpus Christi - 11 de juny
El Sagrat Cor de Jesús - 16 de juny
1r Diumenge d'Advent - 3 de desembre

Maria, Mare de Déu

Carles Riera Fonts, prev.

Maria: signe d'esperança certa per al poble cristià («feliç tu que has cregut!», li diu la seva cosina Elisabet). És la salutació de l'Esperit Sant que s'expressa per boca d'Elisabet, la primera criatura que tingué el privilegi de poder anomenar Mare de Déu a Maria, a qui s'havia referit dient-li «Mare del meu Senyor».

Embolcallada de penúries, vivint en l'estretor i en la pobresa, donà a llum el seu Fill, i tothom es meravellava del que deien els pastors, mentre ella conservava cor endins tot el que s'esdevenia, i ho meditava.

Sempre devotament propera a la figura del Fill —des del bressol— menja-dora fins a la creu—, sentint tothora com a pròpies les preocupacions del seu plançó.

Li tocà de creure, sense comprendre del tot fins a... Pentecosta!

Maria acull la salutació angèlica amb predisposició i confiança, talment com nosaltres hauríem d'acollir la bona nova de l'evangeli glorificant Déu i lloant-lo.

Jesús infant a la falda de Maria és icona de pau —una pau cristiana i perpètua, com la que el bisbe Torras i Bages demanava per als pobles de Catalunya en la seva «Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat».

La maternitat divina de Maria és única i irrepetible, deia sant Joan Pau II en l'encíclica *Redemptor hominis*.

Maria, la primera creient, mare de misericòrdia, és model per a tots els fidels.

La imatge

Jesús, fill de Maria, no és un personatge de llegenda, sinó que, arrelat en la història d'un poble concret ple de particularismes, com la circumcisió, predicà la igualtat de tots els homes, fills del mateix Pare, no des d'un concepte abstracte d'humanitat, sinó amb una visió personalitzadora de salvació i de pau.

Circumcisió (1500). Giovanni Bellini

Agenda

Lit. hores: Setmana I

2 dilluns

—Sant Basili el Gran i Gregori Nacianzè, bisbes i drs.

1Jo 2,22-28/Salm 97/Jo 1,19-28

3 dimarts

El Santíssim Nom de Jesús

—Santa Genoveva, vg.

1Jo 2,29-3,6/Salm 97/Jo 1,29-34

4 dimecres

—Sant Manuel González, bisbe

—Sant Odiló, abat de Cluny

1Jo 3,7-10/Salm 97/Jo 1,35-42

5 dijous

—Santa Emiliana, vg. i mr.

—Sant Telèsfor, papa mr.

—Sant Simeó Estilita, anacoreta

1Jo 3,11-21/Salm 99/Jo 1,43-51

6 L'Epifania del Senyor

Festa de precepte

L'adoració dels Sants Reis Melcior,

Gaspar i Baltasar

Onom. d'Adoració o Dora

Nostra Senyora dels Reis, a Santa Maria del Pi

Jornada del catequista nadiu i de l'IME

Is 60,1-6/Salm 71/Ef 3,2-3a.5-6/Mt 2,1-12

7 dissabte

—Sant Ramon de Penyafort, dominic

Aniversari de l'ordenació episcopal

de Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona

1Jo 5,14-21/Salm 149/Jo 2,1-11

8 El Baptisme del Senyor/cicle A

Is 42,1-4.6-7/Salm 28/Ac 10,34-38/Mt 3,13-17

Sacerdotessa dels seus fills

Assumpta Ginebra Solanellas – Causa Torras i Bages

L'educació maternal (pastoral de Quaresma de l'any 1913)

«Per vosaltres ve la vida humana al món, i per vosaltres es perfecciona»

Ara que celebrem el dia en què Maria infantà el seu Creador, aturem-nos a contemplar l'admirable dignitat de la maternitat. Maria, que fou l'escollida i acceptà de portar al món el Fill de Déu, de ben segur va parlar, encara que sembli paradoxal, de Déu Pare al Fill de Déu fet home. Ella, tan íntimament unida a la voluntat del Pare, la va seguir en tot; també en acollir el gran misteri que Déu Fill es fes subjecte a ella i a sant Josep, fent així la Sagrada Família cooperadora de la redempció.

«Déu vol que l'home i la dona cooperin a l'obra de la creació», diu Torras i Bages en una pastoral dedicada al

paper de la mare cristiana en l'educació dels fills. Per això, tot i que els fills son creats per Déu, «la Providència divina ha fet un auxiliar seu de la mare, la qual fa créixer el fill corporalment amb l'aliment dels seus pits, substància del cos maternal, i li desplega les facultats de l'ànima, exercint-les amorosament fins que arriba al complet coneixement». Tothom és molt conscient de la importància de la primera part: és imprescindible que les criatures tinguin totes les necessitats físiques cobertes i que la mare les proveeixi d'aliment i d'escalf, sobretot els primers anys de vida.

Ara bé, no sempre es veu la necessitat de la nutrició espiritual de les criatures. Fins i tot hi ha qui sosté que no s'hauria d'alimentar, o comunicar, la vida espiritual als infants i deixar que ells, més endavant i lliurement,

poguessin escollir. Tanmateix, interpellats per sant Pau (Rm 10,14), com

Pregària per a demanar la canonització del Dr. Torras i Bages

Us preguem, Senyor, que aviat sigui declarat intercessor nostre en el Cel aquell que, amb les seves paraules de saviesa i exemples de santedat, fou Pastor insigne i Patriarca espiritual de la nostra terra. Concediu-nos, també, per la seva intercessió, la gràcia especial que ara us demanem.

Pare Nostre, Ave Maria, Glòria
Número de compte de la Causa Torras i Bages:
ES03 2100 3962 7101 0011 1979
causatorrasibages@gmail.com
torrasibages.org

5 –actualitat diocesana

podran escollir allò de què no se'ls ha parlat mai? I a l'inrevés, com podran mostrar-se crítics amb aquelles idees políticament correctes que se'ls han presentat com a únicament vàlides?

Però en la dignitat de la mare, que posa al món una criatura «qui no té un fi mundà, que no se li comunica la vida per a una temporada fins que va a podrir-se al cementiri, sinó que té una destinació eterna, i el seu fi és el mateix Déu Omnipotent i Criador», explica el bisbe Torras i Bages, s'hi comprenen diferents oficis. Un dels principals oficis de la mare és el de «mestra, sacerdotessa a la seva manera, del seu fill». Aquest ofici, que segons Torras i Bages ha de començar a exercitar molt aviat, consisteix a «posar en relació la tendra criatura, que ella ha engendrat, amb son Criador omnipotent».

La mare, que pel seu baptisme pren part en el sacerdoci de Crist —sacerdoci comú dels batejats—, és criada, en primer lloc, a oferir-se, a imitació de Crist, com a víctima pels seus fills. Això ho fa de manera natural donant la vida per ells, sovint sacrificant el seu temps, son, esforços, vida professional, forma física i de tantes altres maneres que les mares mai no reclamaran.

A imitació de Jesús en el discurs del bon pastor (cf. Jn 10,1-16), la mare dona la vida perquè els seus fills tinguin vida. Però perquè la persona tingui vida a desdir, en abundància, plena, no n'hi ha prou que tingui les necessitats bàsiques cobertes, sinó que necessita encaminar-se vers el seu fi últim, «el mateix Déu Omnipotent i Criador».

És per això que, en segon lloc, com a sacerdotessa dels seus fills, la mare els ha de consagrar; com diu Torras i

Bages, «ella presenta al Senyor el fill que ha tingut i el dedica a son sant servei». I afegeix que els infants «són com una cera tendra que prendrà la forma del motllo en què vosaltres la posareu: n'heu de fer cristians i no mundans». De la mateixa manera que la mare alimenta els seus fills amb la llet que surt dels seus pits, la mare cristiana alimenta la vida espiritual dels petits amb la vida que emana de la seva pròpia relació amb Déu.

En les nostres famílies convé preguntar-nos a quin culte dediquem els infants —i a quin culte ens dediquem nosaltres, en primer lloc—: ¿a l'acadèmic, l'esportiu, l'art, la cultura, una bona feina...? La mare cristiana ha de procurar que cap d'aquestes facetes de la vida, que poden ser bones i necessàries en l'educació dels nostres fills, no esdevingui un ídol, prenent el lloc preeminent que ha d'ocupar el Senyor, tant en la seva pròpia vida com en la dels fills.

Torras i Bages demana a les mares que no descarreguin la responsabilitat de transmetre la fe en la parròquia o l'escola —que, per anar bé, s'han de construir sobre la base rebuda en la família—; «la religió» diu, «perquè faci profit a l'ànima, s'ha d'aprendre amb amor, perquè per l'amor existeix: el cristianisme és fill de l'amor que Déu té a la humanitat, i es transmet per l'amor, i d'aquí ve que la seva transmissió més natural i eficaç es faci per ministeri de la mare, que sap amorosir totes les coses».

Afegeix Torras i Bages: «Quina dignitat major podria dar-vos la Providència de Déu que la de fer-vos cooperadores seves en la formació dels cristians i, per consegüent, en la salvació de les ànimes dels vostres fills?»

I, tal com diu la meua mare, «algun dia se'ns en demanaran comptes».

La Sagrada Família il·lumina per primera vegada les torres de Lluc i Marc

El divendres 16 de desembre, en acabar el tradicional concert de Nadal a la basílica de la Sagrada Família, es van il·luminar per primer cop els terminals de les torres dels evangelistes Lluc i Marc, acabant així la seva culminació. D'aquesta manera, juntament amb la torre de la Mare de Déu, inaugurada el 8 de desembre del 2021, queden finalitzades tres de les sis torres centrals. «La Sagrada Família actualment fixa els seus esforços en l'acabament del nucli de les torres centrals», va afirmar Esteve Camps, president delegat de la Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família, i afegí: «A finals de l'any 2023 preveiem haver culminat les torres de Mateu i Joan, completant així tot el conjunt dels evangelistes.»

Com a part del complex de torres centrals, les quatre torres dels evangelistes envolten la torre de Jesús i fan 135 metres d'alçària, essent les terceres més altes del temple. Per a identificar quin evangelista representa cada torre, tal com va projectar Gaudí, aquestes acaben amb la figura corresponent del tetramorf, figures que la iconografia cristiana, l'art i l'arquitectura han utilitzat des de fa segles per a representar els evangelistes. En aquest sentit, s'han il·luminat per primer cop l'escultura del bou, que culmina la torre de l'evangelista Lluc, i l'escultura del lleó, que representa l'evangelista Marc. Les torres s'il·luminaran cada vespre del 17 de desembre al 8 de gener,

de 18 a 22 h. Durant aquestes dates nadalenques també s'il·luminaran els grups escultòrics del Naixement, de l'Adoració dels Pastors i de l'Adoració dels Reis d'Orient de la façana del Naixement.

Intencions del Papa per a l'any 2023

Gener: pels educadors. Perquè siguin testimonis creïbles, ensenyant la fraternitat en lloc de la competència i ajudant especialment els joves més vulnerables.

Febrer: per les parròquies. Perquè, posant la comunió en el centre, siguin cada vegada més comunitats de fe, fraternitat i acolliment als més necessitats.

Març: per les víctimes d'abusos. Pels qui sofreixen a causa del mal rebut per part dels membres de la comunitat eclesial: perquè trobin en la mateixa Església una resposta concreta al seu dolor i sofriment.

Abril: per una cultura de la no-violència. Passa per un ús cada vegada menor de les armes, tant per part dels Estats com dels ciutadans.

Maig: pels moviments i grups eclesials. Perquè redesco-

breixin cada dia la seva missió evangelitzadora.

Juny: per l'abolició de la tortura. Pel compromís de la comunitat internacional, garantint el suport a les víctimes i les seves famílies.

Juliol: per una vida eucarística. Perquè els catòlics posin al bell mig de la seva vida la celebració de l'Eucaristia.

Agost: per la Jornada Mundial de la Joventut.

Setembre: per les persones marginades. Perquè no siguin oblidades per les institucions ni siguin mai descartades.

Octubre: pel Sínode. Perquè l'Església adopti l'escolta i el diàleg com a estil de vida a tots els nivells.

Novembre: pel Papa.

Desembre: per les persones amb discapacitat, perquè rebin l'atenció de la societat.

El Papa sobre Catalunya: «No hi ha una única solució»

Entrevista del Sant Pare a l'ABC

El papa Francesc va concedir una entrevista al diari ABC en què va deixar especialment un titular: que va signar la seva renúncia al pontificat l'any 2013, pocs dies després de ser escollit successor de Pere, en cas d'impediment mèdic.

Pel que fa a la situació a Catalunya, afirmà que «cada país ha de buscar el seu camí històric per a resoldre aquests problemes. No hi ha una única solució. Algunes zones han obtingut estatus preferencials com a manera de resoldre la situació i altres van sorgir com un nou país. Ara és l'hora de la solució definitiva per Catalunya? No ho sé. L'Església ha d'acompanyar el seu poble, s'hi ha d'encarnar. El que no pot fer l'Església a Catalunya és fer propaganda per una banda o per l'al-

tra, sinó acompanyar el poble perquè trobi una solució definitiva. Quan la identitat sacerdotal es despista, es fica en política».

En l'entrevista també va tractar el tema dels abusos: «Som en el bon camí.» A més, va manifestar la seva admiració per Benet XVI.

Pel que fa als canvis que ha impulsat en l'Opus Dei, el Sant Pare va aclarir que es tractava d'una reubicació —dins la cúria romana— que calia resoldre: «No es tracta d'un càstig ni d'una invasió. Soc molt amic de l'Opus Dei, els estimo molt i treballen bé en l'Església.»

El Papa també va tenir paraules sobre el paper d'Espanya en la colonització d'Amèrica, entre altres qüestions.

El llibre

S de Solidaritat

S de Solidaritat

Ramon Bufí / Ester Busquets (coord.)

Aquest llibre és una obra col·lectiva on es recullen 42 aforismes relacionats amb la solidaritat. Cada aforisme va acompanyat d'una imatge realitzada per un artista diferent. En cada imatge hi ha de manera més o menys visible una «S», que és el que dona nom a l'obra.

El treball ha estat coordinat per Ramon Bufí i Ester Busquets, en representació d'Agermanament sense Fronteres, una oenagè que treballa al Camerun, i els beneficis que es recullen aniran destinats a projectes com cooperatives, pous d'aigua o escoles.

El llibre sortí a finals de novembre, editat per DIAC, i ha estat presentat en algunes poblacions del nostre bisbat.

Es pot trobar en diferents llibreries d'Osona i de Manresa.

Tota guerra és una derrota per a la humanitat

Romà Casanova, bisbe de Vic

El primer dia de l'any, solemnitat de Santa Maria Mare de Déu, l'Església celebra la Jornada Mundial de la Pau. En aquesta avinentesa és molt adient eixamplar la nostra mirada a tota la humanitat. Mirarem de fer-ho tot seguint el missatge que per a aquesta jornada ens ha lliurat el Sant Pare.

Tenim ucraïnesos ben a prop nostre i tenim l'experiència de l'acolliment dels refugiats. Ja ho hem oblidat?

El títol del missatge és «Ningú no es pot salvar sol. Re-començar des del Covid-19 per a traçar junts camins de pau». La pandèmia que hem sofert, amb tot el que ha dut de desestabilització de la vida ordinària, de patiment i de mort, sense oblidar les seqüeles en les persones i famílies, tant físiques, com psicològiques i econòmiques, fou una ocasió per a aprendre. Però, ho hem fet? Cal tenir present el que ens recorda en el missatge esmentat Francesc, papa: «Dels moments de crisi mai no se'n surt igual; en sortim millors o pitjors» Una «herència» que ens ha deixat la crisi pandèmica, en tots o en molts, és «la consciència que tots ens necessitem, i que el tresor més gran, encara que també el més fràgil, és la fraternitat humana, que ningú no es pot salvar tot sol».

Però, justament al final de la pandèmia que hem sofert, «un desastre nou i terrible es va abatre sobre la humanitat: una nova guerra impulsada per decisions humanes reprovables. La guerra d'Ucraïna es cobra víctimes innocents i propaga la inseguretat, no sols entre els directament afectats, sinó de manera generalitzada i indiscriminada envers tothom —només cal pensar en l'escassetat de blat i en els preus del combustible—».

Certament aquesta guerra, com tots els altres conflictes que hi ha arreu del món, «representa una derrota per a la humanitat en el seu conjunt i no solament per a les parts implicades»; també per a nosaltres, que estem no pas tan lluny del conflicte de la invasió d'Ucraïna. De fet, tenim germans ucraïnesos ben a prop nostre i tenim l'experiència de l'acolliment dels refugiats que van arribar. ¿Ho continuem tenint present, o ja ho hem oblidat?

Què hem de fer, doncs? Hem de continuar essent solidaris amb els qui pateixen la guerra, amb els ajuts materials i amb la pregària per la pau. Però també hem de «permetre que Déu transformi els nostres criteris habituals sobre el món i la realitat a través d'aquest moment històric. Ja no podem pensar a preservar l'espai dels nostres interessos personals o nacionals, sinó que hem de concebre'ns a la llum del bé comú, amb un sentit comunitari, és a dir, com un «nosaltres» obert a la fraternitat universal».

